

זוהר הקדוש עם פירושו מתוך מדבש על הפרשה

עלון מס' 46 פרשת עקב תשע"ט

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז 'מתוך מדבש' ת.ד. 5315 ירושלים

לוח עמוד היומי בזה"ק לפרשת ראה
תקוני זוהר חלק ב'

זיום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	נט ע"א	רלה
שני	נט ע"ב	רמד
שלישי	ס ע"א	רנא
רביעי	ס ע"ב	רנח
חמישי	סא ע"א	רסד
שישי	סא ע"ב	ערב
שבת	סב ע"א	רעט

לימוד התורה בסעודה, היא המלחמה להתגבר על תאות האכילה

תְּנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ כְּדֵי שְׂיִבְצַע בְּעֵינַי יָפָה, וּמִשְׁלִים בְּרִכְתָּא וּלְבַתַּר בּוֹצֵעַ, וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן דְּמַתְּנִיתִין, דְּאִין הַמְּסוּבִין רְשָׁאִין לְטַעוּם עַד שְׂיִטְעוּם הַמְּבַרְךְ, וְלִית הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעוּם עַד שְׂיִכְלָה אֲמֵן מִפִּי הַמְּסוּבִין, וְאִם רְעוּתִיָּה לְחַלְקַּךְ כְּבוֹד, הֲרִשׁוּת בִּידֵיהָ. וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹרַח מְבַרְךְ בְּגִין דִּיבְרַךְ לְבַעַל הַבַּיִת [וכו'].

אֲדִהְכִי הָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא אַתָּא לְגַבִּיהָ, וְאָמַר, רַעֲיָא מְהִימְנָא, יוֹמָא חַד אֲזִילְנָא אֲנָא וְחַבְרֵיָא לְאַכְסִנְיָא חֲדָא, וְהוּהוּ תַמְן יִנּוּקָא חֲדָא, קָם וְתַקִּין לָן מְנַרְתָּא וּפְתוּרָא אִיהוּ מְגַרְמִיָּה, כְּאֵלּוּ הוּהוּ מַעֲשָׂרִין שְׁנִין, וְלֹא הוּהוּ אֲלֵא מִבְּן חֲמֵשׁ שְׁנִין, וְתַקִּין פְּתוּרָא מְכַל מִינֵי מְאָכְל וּמִשְׁתָּהּ, אָמַר, הָא אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן דְּבַעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, וְאוֹרַח מְבַרְךְ, אֲבָל (אויב לב ו) צְעִיר אֲנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יֹשִׁישִׁים עַל פֶּן זַחְלָתִי וְאִירָא מַחֲוֹת דְּעֵי אַתְכֶם, עַד דְּאֲטוּל רְשׁוּת מְכָם, אֲמַרְנָא לִיהָ, אִימָא בְּרִי מְלֶאכְא דִּיהוּ"ה.

מתוך מדבש

אֲדִהְכִי הָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא אַתָּא לְגַבִּיהָ בַּתוּךְ כַךְ בַּא הַמְּאוּר הַקְּדוּשׁ רַבִּי שַׁמְעוֹן אֵל הַרְעִיא מְהִימְנָא, וְאָמַר לוֹ, רַעֲיָא מְהִימְנָא בְּדִידִי הוּהוּ עוֹבְדָא, כִּי יוֹמָא חַד אֲזִילְנָא אֲנָא וְחַבְרֵיָא לְאַכְסִנְיָא חֲדָא יוֹם אַחַד הַלְכַתִּי אֲנִי וְהַחֲבָרִים שְׁלִי לְמַלּוֹן אַחַד, וְהוּהוּ תַמְן יִנּוּקָא חֲדָא וְהִיָּה שֵׁם תִּינוּק אַחַד, כַּמְּבוּאָר בַּפְּרִשְׁת בַּלַּק (דף קפו ע"ב), קָם וְתַקִּין לָן מְנַרְתָּא וּפְתוּרָא אִיהוּ מְגַרְמִיָּה קָם וְהַתְקִין לָנוּ מַעֲצָמוּ מְנוּרָה וּשְׁלַחַן, כְּאֵלּוּ הוּהוּ מַעֲשָׂרִין שְׁנִין כְּאֵלּוּ הָיָה בֶן עֶשְׂרִים שָׁנָה, וְלֹא הוּהוּ אֲלֵא מִבְּן חֲמֵשׁ שְׁנִין וְלֹא הָיָה אֵלּא בֶן חֲמֵשׁ שָׁנִים, וְתַקִּין פְּתוּרָא מְכַל מִינֵי מְאָכְל וּמִשְׁתָּהּ וְעַרְךְ שְׁלַחַן מְכַל מִינֵי מְאָכְל וּמִשְׁתָּהּ, ר"ל גִּילָה לָנוּ כַּמָּה מִינֵי סוּדוֹת בַּתוּרָה. אָמַר לָנוּ הַיִּנּוּקָא הָא אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן הָרִי פִירְשׁוּ חַכְמִים, דְּבַעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוֹרַח מְבַרְךְ וַיֵּשׁ לִי מִה לְחַדֵּשׁ עַל זֶה, אֲבָל צְעִיר אֲנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יֹשִׁישִׁים, עַל פֶּן זַחְלָתִי וְאִירָא מַחֲוֹת דְּעֵי אַתְכֶם אֲבָל אֲנִי צְעִיר לְיָמִים וְאַתֶּם זְקֵנִים, עַל כֵּן יִרְאִתִּי מְלַהְגִּיד דְּעַתִּי לָכֶם, עַד דְּאֲטוּל רְשׁוּת מְכָם עַד שְׁאִקַּח רְשׁוּת מְכָם, אֲמַרְנָא

לימוד התורה בסעודה, היא המלחמה להתגבר על תאות האכילה

תְּנִינָא מְנַהֵג הַשְּׁנִי [מִהַמְּנַהֲגִים שֶׁהַזְכִּיר הַרְעִיא מְהִימְנָא בְּעֵינֵי הַסַּעוּדָה], בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע בְּעֵינַי יָפָה וְעַל יְדֵי זֶה יִמְשִׁיךְ בְּרַכַּת ה' עַל הַלַּחֵם, וּמִשְׁלִים בְּרִכְתָּא וּמְשַׁלִּים וּמְסִיִּים אֶת בְּרַכַּת הַמּוֹצִיא, וּלְבַתַּר בּוֹצֵעַ וְרַק אַחַר כֵּךְ הוּא בּוֹצֵעַ, וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן דְּמַתְּנִיתִין וּפִירוּשׁוֹ חַכְמֵי הַמְּשַׁנָּה (בַּמַּס' נִזְכּוֹת דף מו ע"ב), דְּאִין הַמְּסוּבִין רְשָׁאִין לְטַעוּם עַד שְׂיִטְעוּם הַמְּבַרְךְ כִּי הוּא הַצְּנוּר הַמְּמַשִּׁיךְ אֶת הַשֶּׁפַע לְכוֹלָם, וְלִית הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעוּם וְכֵן אֵין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעוּם מִן הַלַּחֵם, עַד שְׂיִכְלָה אֲמֵן מִפִּי הַמְּסוּבִין כִּי גַם אֲמֵן הוּא מִן הַבְּרַכָּה (רס"ז ס), וְאִם רְעוּתִיָּה לְחַלְקַּךְ כְּבוֹד וְאִם רְצוֹנוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת לְכַבֵּד לְאַחַד מִן הַמְּסוּבִין שִׁיבְצַע תַּחִּילָה הֲרִשׁוּת בִּידֵיהָ הַרְשׁוּת בִּידוֹ וַיְכוּל לְכַבְּדוֹ. וְעוֹד אוֹקְמוּהָ וְעוֹד פִּירוּשׁוֹ חַז"ל (ס"ז דף מו ע"ב), דְּאוֹרַח מְבַרְךְ בְּרַכַּת הַמּוֹזוֹן, וְטַעַם הַדְּבַר בְּגִין דִּיבְרַךְ לְבַעַל הַבַּיִת כְּדֵי שִׁיבְרַךְ אֶת הַבַּעַל הַבַּיִת, כַּמְּבוּאָר שֵׁם נוֹסַח הַבְּרַכָּה שִׁיבְרַךְ [וכו'].

אָמַר לָן, אַתּוֹן פֻּעִיתוֹן לַחֵם תְּפִנוּקֵי בְּלֵא קֶרְבָּא, אוֹ לַחֵם בְּקֶרְבָּא, דְּהֵכִי אִוְקְמוּה רַבְּנֵי דְּמִתְנִיתִין,
שְׁעַת אֲכִילָה שְׁעַת מְלַחְמָה, וְאִי פֻעִיתוֹ לְמַהוּי קֶרְבָּא עֲלֵיהּ, לִית חַד אֲכִיל אֲלֵא מֵאן
דְּנֻצַּח קֶרְבָּא, אִיהוּ אֲכִיל וּבוֹצֵעַ לְכֻלְהוּ.

שירה וזמרה בסעודת שבת לכבוד השכינה

עֲשֶׂרָה דְּבָרִים צָרִיף אָדָם לְמַעַבְד בְּסַעוּדָתָא, חַד, נְטִילַת יָדִים, תְּנִינָא, לְתַקְנָא שְׁתֵּי פְּכוּרֵי לְשַׁבַּת,
תְּלִיתָא, לְמִיכַל תְּלַת סַעוּדָתִין, וְלֵאוּסְפָא מַחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ, רַבִּיעָא, לְאַנְהָרָא פְּתוּרָא בְּשַׁרְגָּא,
פְּמָה דְּאוּקְמוּה, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן, וּמְנוּרָה בְּדָרוּם, וְצָרִיף הַסְּבָה, פְּמָה דְּאוּקְמוּה הַסְּבוּ אַחַד מְבָרַף לְכֻלָּם.
וּבְשַׁבַּת בְּכָל מְלוּי צָרִיף לְאַתּוּסְפָּא מַחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלְבוּשׁוֹ, בֵּין
בְּהַסְּבָתֵיהּ, דְּצָרִיף לְתַקְנָא לִיה מְסָבָה שְׁפִירָא בְּכַמָּה פְּרִים וּכְסָתוֹת מְרַקְמָן, מְפָל דְּאִית
בְּבִיתֵיהּ, פְּמֵאן דְּתַקִּין חוּפָה לְכֻלָּהּ, דְּשַׁבְּתָא אִיהִי מְלַפְתָּא וְאִיהִי פְּלָה, וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפָקֵי מְאִרֵי

מתוק מדבש

לאכול בשבת שלש סעודות. וְלֵאוּסְפָּא מַחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ
וְלֵהוּסִיף בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ עַל כָּל דְּבַר יוֹתֵר מִמָּה שְׁעוּשָׁה בְּחוּל
כְּדַלְקָמֵן, רַבִּיעָא, לְאַנְהָרָא פְּתוּרָא בְּשַׁרְגָּא ד', לְהֵאִיר
אֵת הַשְּׁלַחַן בְּנֵר, פְּמָה דְּאוּקְמוּה כְּמוֹ שְׁפִירָשׁוּ חַד"ל
(נמס' מנוחות דף פו ע"ב) שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן וּמְנוּרָה בְּדָרוּם
מִכַּאֵן רִמְזוּ שְׁעַל יַד הַשְּׁלַחַן צָרִיף לְהִיּוֹת מְנוּרָה לְהֵאִיר אֵת
הַשְּׁלַחַן, וְצָרִיף הַסְּבָה וְצָרִיכִים לְהַסְּבָה בְּסַעוּדָה, פְּמָה
דְּאוּקְמוּה כְּמוֹ שְׁפִירָשׁוּ חַד"ל (נמס' נרכות דף מז סע"ב),
הַסְּבוּ אַחַד מְבָרַף לְכֻלָּם.

וטרם שהשלים ו' דברים הנוספים אמר וּבְשַׁבַּת בְּכָל
מְלוּי צָרִיף לְאַתּוּסְפָּא מַחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ וּבְשַׁבַּת
בְּכָל דְּבָרֵי שְׁעוּשָׁה צָרִיף לְהוּסִיף עַל מָה שְׁעוּשָׁה בְּחוּל,
דְּהֵינּוּ בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּמִשְׁתֵּיו שִׂיאֲכַל מֵאֲכָלִים וּשְׁתָּה
מִשְׁקָאוֹת טוֹבִים וּמוֹטְעָמִים יוֹתֵר מִמָּה שִׂיאֲכַל וּשְׁתָּה בְּחוּל,
בֵּין בְּלְבוּשׁוֹ שִׂילְבֵשׁ בְּגָדִים יָפִים יוֹתֵר מִמָּה שִׂילְבֵשׁ
בְּחוּל, בֵּין בְּהַסְּבָתֵיהּ דְּהֵינּוּ דְּצָרִיף לְתַקְנָא לִיה מְסָבָה
שְׁפִירָא שְׁצָרִיף לְתַקֵּן לוֹ הַסְּבָה יָפָה, בְּכַמָּה פְּרִים
וּכְסָתוֹת מְרַקְמָן הַמְרוּקְמִים בְּרִיקְמָה יָפָה, מְפָל דְּאִית
בְּבִיתֵיהּ מְכָל מָה שִׂישׁ לוֹ בְּבִיתוֹ, פְּמֵאן דְּתַקִּין חוּפָה
לְכֻלָּהּ כְּמוֹ שְׁמַתְקָנִים חוּפָה לְכֻלָּהּ, דְּשַׁבְּתָא אִיהִי מְלַפְתָּא
וְאִיהִי פְּלָה כִּי שַׁבַּת הִיא מְלַכָּה וְהִיא הַכֻּלָּה, וּבְגִין דָּא
הוּוּ נְפָקֵי מְאִרֵי מִתְנִיתִין עֲרַב שַׁבַּת לְאַקְדָּמוּתֵי
לְאַרְחָא וּלְכַךְ הִיוּ יוֹצֵאִים חֲכָמֵי הַמְשַׁנָּה בְּעֵרַב שַׁבַּת
וּמְקַדְמִים לְקִרְאָתָהּ בְּדָרְךָ, וְהוּוּ אֲמָרֵי וְהִיוּ אוֹמְרִים בּוֹאִי
פְּלָה בּוֹאִי פְּלָה (כְּמִנְחָל נמס' שנת דף קט ע"ב), וְצָרִיכִין

לִיה, אִימָא בְּרִי מְלֵאכָא דִּיהוּ"ה אִמְרֵנוּ לוֹ, אִמְרוּ
בֵּן הַדּוּמָה לְמֵלַאךְ ה'.

אָמַר לָן אִמְרֵנוּ, אַתּוֹן פֻּעִיתוֹן לַחֵם תְּפִנוּקֵי בְּלֵא
קֶרְבָּא הָאֵם אַתֶּם רוּצִים לְאֲכֹל סַעוּדָה שֶׁל מַעֲדָנִים
בְּלֵא מְלַחְמָתָה שֶׁל תּוֹרָה, אוֹ לַחֵם בְּקֶרְבָּא אוֹ תִרְצוּ
לְאֲכֹל הַסַּעוּדָה בְּמִלְחַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה, דְּהֵכִי אִוְקְמוּה
רַבְּנֵי דְּמִתְנִיתִין כִּי כַךְ פִּירְשׁוּ חֲכָמֵי הַמְשַׁנָּה, שְׁעַת
אֲכִילָה שְׁעַת מְלַחְמָה כִּי אַז צָרִיף לְלַחוּם בְּמִלְחַמְתָּה
שֶׁל תּוֹרָה, (אִי נְמִי, בְּלִימוּד הַתּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן לְחוּמִים עִם
הַסְּטָרָא אַחֲרָא הַרוּצָה לְהַתְּגַבֵּר עַל הָאָדָם בְּתַאוּת אֲכִילָה), וְאִי
פֻעִיתוֹ לְמַהוּי קֶרְבָּא עֲלֵיהּ וְאִם תִּרְצוּ שְׁתַּהֲיָה מְלַחְמָתָה
שֶׁל תּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן, אוֹ לִית חַד אֲכִיל אֲלֵא מֵאן
דְּנֻצַּח קֶרְבָּא אִין אַחַד מִמֵּנוּ אוֹכֵל אֵלֵא מִי שִׁנִּיצַח אֵת
הַמְלַחְמָה, הֵינּוּ מִי שִׁתְּגַבֵּר מִחֲבָרֵיו בְּגִלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה,
אִיהוּ אֲכִיל וּבוֹצֵעַ לְכֻלְהוּ הוּא יֹאכֵל, דְּהֵינּוּ הוּא יִבְצַע
וְיִבְרַךְ לְהוּצִיא אֵת כָּל הַמְּסוּבִין (כִּי הוּא נְנַחֵמַת נַעַל הַנֵּת
הַעֲלוּן שְׁהוּא הַקְּצִי"ה הַמְּמַלְק מוּוֹן לְכָל).

(דף ערב ע"ב ברע"מ, וכביאורינו כרך טו עמ' קנט-קסב)

שירה וזמרה בסעודת שבת לכבוד השכינה

עֲשֶׂרָה דְּבָרִים צָרִיף אָדָם לְמַעַבְד בְּסַעוּדָתָא עֲשֶׂרָה
דְּבָרִים צָרִיף הָאָדָם לְעִשׂוֹת בְּסַעוּדָה, חַד א' נְטִילַת
יָדִים. תְּנִינָא, לְתַקְנָא שְׁתֵּי פְּכוּרֵי לְשַׁבַּת ב', לְהַכִּין
ב' כְּכוּרֵי לְשַׁבַּת. תְּלִיתָא, לְמִיכַל תְּלַת סַעוּדָתִין ג',

מתניתין ערב שבת לאקדמותי לארחא, והווי אמרי בואי פלה בואי פלה, וצריכינ לאתערא שירה וחדוה בפתורא לגבה.

ולא עוד, אלא דאית רזא בגוונא אחרא, דצריך לקבלא גבירתה, בכמה נהורין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד, ובהאי חדוה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא, בחשוכא, ברעבון, בכניה, בהספד, בלבושין אופמין פארמלתא, דאי מלאה זו חרבה זו.

יצר טוב מטרוניתא קדישא, מלכות הקדש הנחתא בשבת, פלילא מעשר ספירן, מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין, בכמה מרפבות דחיוון, ובכמה חיילין ומשריין, ומלפא נפיק לקבלא בכמה משריין, ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא פארמלתא בלא בעלה, בלא מרפבות.

ואלין דאתמר עלייהו, למזבחין ולמקטרין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטי בערבי שפתות וערבי לילי רביעיות, מה הווי אלין עבדין, הווי נטלין לבושין אופמין, וחשכאן נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות, פדי לאשתתפא בהדה, פמה דאיהי שריא, פי (קהלת ז' ד') גם זה לעומת זה עשה האלהים.

מתוק מדבש

לשרות על בני ישראל, פלילא מעשר ספירן והיא כלולה מכל עשר ספירות, מעטרא בשבע שמות שאינם נמחקים (המנואריס נמס') והיא מעוטרת בשבעה שמות שאינם נמחקים (המנואריס נמס') שזעזעו דף לה סוע"א), בכמה מרפבות דחיוון ובכמה מרכבות של חיות הקדש, ובכמה חיילין ומשריין ובכמה צבאות ומחנות הבאים עמה לשרות על ישראל, ומלפא נפיק לקבלא בכמה משריין והמלך הקב"ה יוצא לקראתה בכמה מחנות מלאכים, (כשהיא עולה בשבת מעולם הנריאה לאילנות, ומסס יורדת הארצה לשרות על ישראל), ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא פארמלתא בלא בעלה והיצר הרע שהוא בחינת שפחה הרעה שהיא הליליית, נשארת בחשך כאלמנה בלא בעלה, בלא מרפבות ובלא שום מרכבה אליה.

ואלין דאתמר עלייהו ואלו הם הנאמר עליהם (עי' צ"ח נמש"כ נצאורינו צמ"ז מ' סו דף לו ע"א) למזבחין ולמקטרין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי פי' מלכת שמים, היינו כוכב גדול בשמים, הוא פולחנא דשפחה בישא דשלטי היינו עבודה שעובדים לשפחה הרעה השולטת בערבי שפתות וערבי לילי רביעיות, מה הווי אלין עבדין מה היו אלו עושים בשבת, הווי נטלין לבושין אופמין, וחשכאן נהורין היו לוקחים ולובשים בגדים שחורים, והיו מכבים את האורות, ועבדין הספדא בלילי שבתות והיו עושים הספדים בלילי שבתות, פדי לאשתתפא בהדה כדי להשתתף עם הליליית

לאתערא שירה וחדוה בפתורא לגבה וצריכים לעורר על השלחן בשבת שירה ושמחה לכבוד שבת מלכתא (ואימא נמדכט שומר טוב, על מזמור שיר ליום השבת, ח"ל כשהוא נכנס (השבת) אנו מקבלים אותו נשירה וזמרה).

ולא עוד אלא דאית רזא בגוונא אחרא ולא עוד אלא שיש סוד באופן אחר בשמחת ועונג שבת, דצריך לקבלא גבירתה שצריך האדם לקבל את הגבירה שהיא שבת המלכה, בכמה נהורין דשרגין בשבת בכמה אורות של נרות בשבת, ובכמה ענוגין ובכמה תענוגים בשמחת לבב, ולבושין שפירין ובלבושים יפים מיוחדים לשבת, וביתא מתקנא בכמה מאני דתקונא והבית יהיה מוכן בכמה כלים הצריכים לצורך תקון הדברים לשבת, בהסבה יפה לכל חד וחד ויהיה מתוקן הסבה יפה לכל אחד מבני ביתו. ובהאי חדוה ותקונא ובשמחה ותיקון הזה, גרמין דאשתארת שפחה בישא, בחשוכא ברעבון בכניה בהספד גורמים שנשארת שפחה הרעה שהיא הליליית [הנוקבא דס"מ], בחשך וברעבון בכניה ובהספד, בלבושין אופמין פארמלתא והיא מלובשת בלבושים שחורים כמו אלמנה, דאי מלאה זו חרבה זו ז' שאם מלאה הקדושה חרבה הקליפה.

וממשיך ואמר יצר טוב, מטרוניתא קדישא כי היצר טוב שבאדם הוא בחינת המלכה הקדושה, דהיינו מלכות הקדש הנחתא בשבת השכינה הקדושה היורדת בשבת

אין הברכה שורה אלא על ידיים טהורות

חד, נטילת ידים, דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין, ידים מזוהמות פסולות לברכה, בגין דאינון שניות לטומאה, דאיהו אב הטומאה, דאיהו ראשון, פד אינון מסאבות, וכד אינון טהורות, אינון שניות לברכה, דברכה לא שריא אלא על טהרה.

מתוק מדבש

מזוהמות פסולות לברכה, בגין דאינון שניות לטומאה לפי שידים מזוהמות הם שניות לטומאה (כמזואר נמס) ידים פ"ג מ"צ), דהיינו שנאחזות בהם הקליפות. ואמר דאיהו שהקליפה בעצמה היא אב הטומאה, והיא נדבקת בעשיה דאיהו ראשון שהוא ראשון לטומאה, ואז הוא עושה שני בחולין שהוא ביצירה, ועל כן הידים שבחינתם משם נטמאין, וכל זה שהידיים נקראות שניות לטומאה, הוא פד אינון מסאבות כשהידיים הם טמאות, וכד אינון טהורות אבל כשהידיים הם טהורות אחר שנטל את ידיו, אינון שניות לברכה אז הם שניות לברכה, כי כשנותן על הידים את מים השניים שהם חסדים, אז ממשיכים את הברכה בפנימיות מן הבריאה וגם מאור האצילות, ואז היצירה שהיא האמצעית ששם היא בחינת הידים, הם שניות לברכה, דברכה לא שריא אלא על טהרה כי אין הברכה שורה אלא על ידיים טהורות. (דף ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך טו עמ' קעא)

באבלה, פמה דאיהי שריא כמו שהיא שורה בצער ובעצבות ובחשך, פי גם זה לעומת זה עשה האלהים כמו שיש בקדושה בשבת מנוחה ושמחה ואורה לישראל, כך יש בקליפה בשבת חשך ועצבות לגוים.

הרי כנגד מה שעובדי שפחה בישא לובשים בשבת בגדים שחורים, תיקנו חז"ל לישראל ללבוש בשבת בגדים לבנים ויפים, וכנגד מה שהם מכבים את הנרות, מצוה בליל שבת להאיר את הבית בנרות רבים, וכנגד מה שהם עושים הספדים, ישראל שרים שירות ותשבחות בשמחה גדולה לכבוד השבת.

(דף ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך טו עמ' קסז-קסט)

אין הברכה שורה אלא על ידיים טהורות

חד, נטילת ידים דבר הראשון מהעשרה דברים, הוא נטילת ידים, וענינו הוא דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין כי כך פירשו חכמי המשנה (נמס' נרכות דף נג סע"ג), ידים

שבת דא שירתא

וזה שיסד רשב"י ע"ה בתיקונים ע' פנים במלת בראשית וכו', וקרא אותם תיקוני הוזהר.

דשם זוהר נקרא מפני שהוא לשון אור ואור גימטרי' רז והוא האור הגנוז שגנוז הקב"ה בתורה. אבל למה פירש רק ע' פנים שבמלת בראשית בלבד ולמה קראם תיקונים.

אך רשב"י גילה ופתח הע' פנים שבמלת בראשית שעי"ז יהי' ביכולת האדם לתקן כל מה שעבר עליו ע"י תשובה ועי"ז יברר אותו השי"ת שיהיה חטאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות מששת ימי בראשית ואז כשלג ילבינו, ודוד המע"ה שהקים עולה של תשובה אמר תכבסני ומשלג אלבין שהשי"ת יכול לברר שילבין עוד יותר משלג, אך עכ"פ יתברר ע"י תשובה אם יהי' חטאיכם כשנים הללו וכו' כשלג ילבינו.

ולכן נוהגין ישראל ללמוד בס' התיקונים בחדש אלול ועשי"ת שאלו המ' יום הם ימי רצון שאז ניתן הלוחות שניות למשרע"ה עם כל הד"ת (פרי צדיק לרבי צדוק הכהן מלובלין פרשת שופטים אות ח')

פרשת עקב תשי"ט

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת 3022233@gmail.com

ד

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד
הזמנות:

משלוחים
הינם